

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: L. B.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra

se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, čj. OAM-765/ZA-ZA11-ZA15-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 23. 10. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Zároveň bylo konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a

postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce má zato, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále porušil ustanovení čl. 3 odst. 2 a čl. 10 nařízení Dublin III a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Uvedl, že žalovaný sice zohlednil, že žalobce má na území České republiky otce, ale pouze podotkl, že se nejedná o rodinného příslušníka, protože je žalobce zletilý. To žalobce nevyvrací, ale poukazuje na svůj zdravotní stav, který mu brání v návratu do Německa, který by pro vývoj jeho nemoci mohl být fatální. Žalovanému vytýká, že se měl důkladněji zabývat informací, že se žalobce léčil v protidrogové léčebně v Německu a že dodnes užívá léky a trpí halucinacemi. Tyto skutečnosti měl vyhodnotit a posoudit, zda z něho jeho diagnóza nedělá osobu zranitelnou, závislou na pomoci své rodiny. V tomto směru se měl žalovaný odchýlit od rigidní definice „rodinný příslušník“ dle Dublinského nařízení a aplikovat jeho čl. 16. V jeho rozhodnutí přitom chybí úvaha, proč žalobce nemůže být brán za osobu závislou, tudíž osobu zranitelnou, a ačkoliv měl informace o jeho zdravotním stavu, čl. 16 odst. 1 Dublinského nařízení nezohlednil.
6. Žalobce dále uvedl, že Českou republiku opustil v roce 2015 a v SRN žádal o mezinárodní ochranu, jelikož jeho otec byl v tu dobu omezen na osobní svobodě a žalobce neměl v České republice žádné zázemí. Nyní se ale otec o svého syna, byť zletilého (žalobce), může a chce starat. Žalobce uvedl, že se od června 2018 vážně zhoršil jeho zdravotní stav, v Německu byl po dobu měsíce a půl hospitalizován, má diagnostikovanou psychózu a podezření na paranoidní schizofrenii. Již nějakou dobu se o sebe neumí sám postarat a v Německu nemá nikoho, kdo by se o něj mohl starat. Návrat do Německa by proto měl pro něj fatální následky. Jeho otec jakožto žadatel o mezinárodní ochranu v ČR by za ním do Německa jezdit nemohl a žalobce by tak byl odkázán jen na sebe. V Německu měl sice babičku, ale ta již odcestovala zpět do Sýrie.
7. Žalobce zopakoval, že setrvání v České republice je pro něj klíčové s ohledem na jeho zdravotní stav a že pokud by bylo realizováno jeho předání do Německa, jeho zdravotní stav by se mohl radikálně zhoršit, jelikož v Německu nemá žádné zázemí ani nikoho, kdo by se o něj staral. Poukázal na lékařskou zprávu z kliniky v Německu ze dne 1. 8. 2018 a lékařskou zprávu z Oblastní nemocnice Náchod.
8. Dle žalobce by bylo jeho převezení do Německa i v rozporu s právem na soukromý a rodinný život, ale také proti efektivitě Dublinského nařízení, pokud by se řídila jen striktním čtením tohoto nařízení a nezohledňovala individuální okolnosti a základní lidská práva. V tomto směru poukázal na bod 14 preambule Dublinského nařízení, dle kterého by měly mít členské státy při uplatňování nařízení na mysli především respektování rodinného života.

9. Žalobce poukázal i na článek 17 Dublinského nařízení, tj. tzv. diskreční ustanovení, a vyslovil nesouhlas s tím, že jej žalovaný neaplikoval, jelikož z lékařských zpráv vyplývá, že jeho zdravotní stav není stabilizovaný a návrat do Německa by pro jeho psychiku mohl být devastující. Nachází se v takovém psychickém stavu, ve kterém nedokáže vyhodnocovat následky svých rozhodnutí. Z azylového střediska v Kostelci nad Orlicí musel být převezen do nemocnice v Náchodě, protože se předávkoval antidepresivy.
10. Žalobce závěrem uvedl, že návrat do Německa by na jeho zdravotní stav měl fatální následky a proto je toho názoru, že žalovaný měl uplatnit článek 16 Dublinského nařízení. Je současně obeznámen s tím, že uplatnění aplikace článku 17 tohoto nařízení vymáhat nemůže.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu. Má zato, že postupoval plně v souladu s bezprostředně závazným Dublinským nařízením a že žalobce nebyl zkrácen na svých právech.
12. Dále žalovaný zrekapituloval údaje uvedené žalobcem k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konstatoval, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky je skutečnost, že zde v současné době žije jeho otec na základě žaloby proti rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, jako dostatečné k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti přijato čestné prohlášení žalobce učiněné dne 12. 9. 2018. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 603/2013 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EUODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v tomto systému jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice dne 9. 6. 2014, dále ve Spolkové republice Německo dne 16. 11. 2015, následně v Nizozemském království dne 29. 1. 2017 a znovu ve Spolkové republice Německo dne 16. 10. 2017. V České republice byla žalobci udělena doplňková ochrana s platností do dne 5. 8. 2016. O její prodloužení v řádné lhůtě nepožádal.
13. Žalovaný upozornil, že podle čl. 17 Dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturních důvodů. Žalobcův otec sice pobývá v současné době na území České republiky, ale nenaplnuje definici rodinného příslušníka, jelikož ani jeden z nich není osobou zranitelnou či jinak hendikepovanou, která by byla závislá na pomoci dalšího člověka. Žalobce v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany navíc nic nenamítal proti svému přemístění zpět do Spolkové republiky Německo, pouze vyjádřil přání, aby mu již někde byly uděleny doklady k pobytu na území členských států.
14. Žalovaný uvedl, že požádal dne 10. 9. 2018 Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v České republice, a dne 13. 9. 2018 obdržel informaci, že Spolková republika Německo

uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je tak Spolková republika Německo povinna přijmout žalobce zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

15. Žalovaný konstatoval, že Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Tato země dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Spolková republika Německo je považována za bezpečnou zemi původu. Rovněž skutečnost, že tam ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Tedy ani žalobci tam nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Z uvedeného nevyplývá důvod k obavám žalobce z návratu do Spolkové republiky Německo.
16. Žalovaný setrval na názoru, že vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla ve vztahu k České republice shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, správní řízení o jeho žádosti se v souladu s ustanovením § 25 písm. i) téhož zákona se zastavuje. Žalovaný uzavřel, že postupoval v souladu s bezprostředně závazným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III).

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 8. 9. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 12. 9. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, kdy uvedl, že z vlasti vycestoval v roce 2014 do České republiky, kde rodina požádala o mezinárodní ochranu a byla zde jeden rok. Poté, co byl jeho otec zatčen a matka odcestovala zpět do vlasti s jeho nevlastní sestrou, odcestoval do Německa, kde požádal též o mezinárodní ochranu. Po zamítavé odpovědi pokračoval do Nizozemí, kde byl pro ilegální pobyt zadržen. Po návratu zpět do Německa žalobce opětovně žádal o mezinárodní ochranu, o které nebylo dosud rozhodnuto. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu v České republice uvedl, že zde má otce, proto přijel. K dotazu na zdravotní stav uvedl, že je zdravý. Téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Při něm uvedl, že z Německa odcestoval proto, že od matky dostal zprávu, že otce propustili z vězení a chtěla, aby jel za ním. K dotazu na zdravotní stav uvedl, že v Německu byl v tři měsíce v protidrogové léčbě, kam nastoupil na doporučení od lékaře z azylového tábora, že byl závislý na marihuaně a že v současné době trpí halucinacemi. Žádnou zdravotní dokumentaci však nemá, uvedl, že propouštěcí zpráva z léčebny je asi u babičky v Německu, se kterou je sice v kontaktu, ale že zprávu mu zaslat nemůže. K dotazu, z jakého důvodu by nemohl žalobce žít bez otce, uvedl, že chce především někde legálně žít, že v Německu řízení trvá již moc dlouho.

19. Součástí správního spisu je žádost České republiky ze dne 10. 9. 2018 adresovaná Spolkové republice Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal v České republice a stanovisko Spolkové republiky Německo ze dne 13. 9. 2018 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
20. Dále je ve správním spise založena Informace OAMP ze dne 15. ledna 2018, vypracovaná oddělením zahraničních a evropských záležitostí, která se týká azylového systému v Německu.
21. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 21. 9. 2018.
22. Správní spis dále obsahuje lékařskou zprávu (propouštěcí) ze dne 1. 8. 2018 z kliniky AMEOS Hildesheim v Německu (včetně jejího překladu), žádost ze dne 22. 10. 2018 žalobce i jeho otce o uplatnění článku 16 Dublinského nařízení a lékařskou zprávu z nemocnice Náchod.
23. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou; přičemž dle žalovaného je státem příslušným k posouzení podané žádosti Spolková republika Německo.
24. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, „je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“
25. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
26. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že „členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“ Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“ Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě.
27. Předně nutno zmínit, že judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je povinen v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení Dublin III jiný členský stát, zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-24). Žalovaný tak v nyní posuzované věci učinil a dospěl k závěru, že azylové řízení ani podmínky příjmu žadatelů v Německu nevykazují závažné systémové nedostatky ve výše uvedeném smyslu (na straně 4 - 5 napadeného rozhodnutí).

28. Důkazem, na základě kterého žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v Německu nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu, je shora citovaná Informace OAMP ze dne 15. ledna 2018, vypracovaná oddělením zahraničních a evropských záležitostí, která se týká azylového systému v Německu. Z jejího obsahu vyplývá, že státní moc v Německu jako členském státu Evropské unie dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Německo je považováno za bezpečnou zemi a je zde ve věcech mezinárodní ochrany jak po stránce právní, tak po stránce faktické, zcela standardní prostředí, které umožňuje žadatelům o mezinárodní ochranu využít všech práv souvisejících s jejich postavením vymezených příslušnými mezinárodními akty.
29. Krajský soud k uvedenému dodává, že žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě ostatně žádné výhrady vůči Spolkové republice Německo a tamním poměrům ve vztahu k azylovému řízení nevznášel. Ani soud ve shodě s odůvodněním žalovaného nemá žádné aktuální poznatky o systémových nedostacích v azylovém řízení v této zemi ve smyslu výše citovaného ustanovení nařízení Dublin III.
30. Žalobce však v žalobě vznášel výhrady především ke zcela jiné otázce, a to že se žalovaný měl důkladněji zabývat informací o jeho pobytu v protidrogové léčebně v Německu a že dodnes užívá léky, a tyto skutečnosti vyhodnotit a posoudit, zda z důvodu jeho diagnózy není osobou zranitelnou, závislou na pomoci své rodiny. Žalobce namítl, že se žalovaný měl odchýlit od rigidní definice „rodinný příslušník“ dle Dublinského nařízení a aplikovat, resp. zohlednit jeho čl. 16 odst. 1.
31. Článek 16 odst. 1 Dublinského nařízení stanoví, že *„Pokud je žadatel z důvodu svého těhotenství či nedávného narození dítěte, vážné nemoci, vážného postižení nebo vysokého věku závislý na pomoci svého dítěte, sourozence nebo rodiče oprávněně pobývajícího na území některého členského státu, nebo pokud je toto dítě, tento sourozenec nebo rodič žadatele závislý na pomoci žadatele, členský stát obvykle ponechá spolu nebo sloučí žadatele s tímto dítětem, sourozencem nebo rodičem za předpokladu, že tyto rodinné vazby již dříve existovaly v zemi původu, toto dítě, sourozenec nebo rodič nebo žadatel jsou schopni se o závislou osobu postarat a dotyčné osoby vyjádřily své přání písemně.“*
32. V této souvislosti nutno zmínit i to, že z relevantní judikatury lze vysledovat obecný závěr, že v případě, že by přemístění žadatele o mezinárodní ochranu, který trpí obzvláště závažným duševním nebo fyzickým onemocněním, s sebou neslo skutečné a prokázané riziko značného a nezvratného zhoršení jeho zdravotního stavu, představuje toto přemístění nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. K tomu, aby přemístění žalobce do Německa jakožto bezpečné země mohlo být považováno za nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, je třeba kumulativně splnit řadu podmínek. V řízení by muselo být prokázáno, že se v případě žalobce jedná o „obzvláště závažné“ duševní onemocnění a že jeho přemístění sebou nese „skutečné a prokázané“ riziko „značného a nezvratného“ zhoršení jeho zdravotního stavu.
33. Nelze přehlédnout, že lékařskou zprávu ze dne 1. 8. 2018 z Německa (kterou po žalobci žalovaný požadoval již při pohovoru dne 12. 9. 2018), žádost o uplatnění článku 16 Dublinského nařízení ze dne 22. 10. 2018 a lékařskou zprávu z nemocnice Náchod (fotokopie bez data) zaslal žalobce správnímu orgánu dne 23. 10. 2018 (doručeno

žalovanému dne 24. 10. 2018), tj. až po obdržení žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 2. 10. 2018, které žalobce převzal dne 8. 10. 2018. Také až v podání ze dne 22. 10. 2018 a nyní v žalobě žalobce namítl, že mu zdravotní stav brání v návratu do Německa, že se o něho může a chce starat jeho otec a že přemístění by pro vývoj jeho nemoci mohlo být fatální. Žalovaný tedy z informací, kterými disponoval do dne vydání svého rozhodnutí, rozhodně nemohl nikterak dovozovat, že žalobce má nějaké výhrady ke svému přemístění do Německa, ani že by mu v tom měl bránit jeho zdravotní stav, a nelze mu tedy důvodně vytýkat, že se těmito skutečnostmi podrobněji nezabýval.

34. Žalobce v průběhu správního řízení zmínil pouze to, že byl v Německu tři měsíce v protidrogové léčbě, do které nastoupil na doporučení lékaře z azylového tábora, po propuštění dostal léky, které užívá. Uvedl, že je závislý na marihuaně, že trpí halucinacemi a že v současné době užívá Mirtazapin a Citalopram. Z propouštěcí lékařské zprávy z kliniky v Německu ze dne 1. 8. 2018 vyplývá, že ve stacionární péči byl měsíc a půl na základě žádosti o přijetí do péče poté, co byl nalezen v zanedbaném bytě a kdy výrazně zhubl, při přijetí působil strnule, částečně katatonicky. Po naordinované medikaci došlo k postupnému zlepšení psychotické symptomatiky. Protože bylo dosaženo výrazného zlepšení symptomatiky, byl žalobce dne 1. 8. 2018 propuštěn do ambulantního léčení a byla doporučena další psychiatrická ambulantní léčba. Z lékařské zprávy z Oblastní nemocnice Náchod vyplynulo, že dne 10. 10. 2018 byl žalobce přivezen poté, co volal personál PoS, že demonstrativně spolkl cca 10 tablet Mirtazapinu, kdy den před tím byl řešen policií pro držení omamné látky. Byly provedeny odběry a vyšetření se závěrem: zkratová reakce, bez suicidálních tendencí, drogami indukovaná psychóza - Cannabis, neklid, agresivita, kardiopumorně kompenzovaný, bez neurologického deficitu. Následně byl propuštěn.
35. Z lékařských zpráv tedy vyplývá, že žalobce trpí psychickými problémy s diagnózou: drogově indukovaná psychóza, zneužívání marihuany a podezření na paranoidní schizofrenii (viz propouštěcí zpráva z kliniky v Německu). Ze zprávy rovněž vyplývá, že při předepsané medikaci došlo k výraznému zlepšení. Ze zprávy nemocnice v Náchodě je zřejmé, že u žalobce nebyly shledány sebevražedné myšlenky či tendence („bez suicidálních tendencí“).
36. V řízení tedy nebylo prokázáno, že se v případě žalobce jedná o obzvláště závažné duševní onemocnění v takovém stavu či stádiu a že jeho přemístění sebou nese skutečné a prokázané riziko značného a nezvratného zhoršení jeho zdravotního stavu. Rovněž tak žalobcem požadovaná aplikace článku 16 Dublinského nařízení, tj. že je z důvodu vážné nemoci osobou závislou na pomoci, musí odpovídat skutečné závislosti na jiné osobě, nikoliv pouze na občasné pomoci. Navíc je v tomto článku stanovena další podmínka spočívající v tom, že v případě takto „pečující“ osoby, jde o osobu oprávněně pobývající na území členského státu. Otec žalobce ve svém podání ze dne 22. 10. 2018 adresovaném žalovanému uvedl, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v České republice a že by za svým synem do Německa nemohl jezdit. Krajskému soudu je však z vlastní úřední činnosti známo, že ve věci žádosti o mezinárodní ochranu otce žalobce (H. B., nar. ...), bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 11. května 2018, čj. OAM-439/LE-LE05-LE05-2018, řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu pravomocně zastaveno, neboť žádost byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, která je vedena u zdejšího krajského soudu pod sp. zn. 30 A 21/2018. Usnesením ze dne 19. července 2018,

čj. 30 A 21/2018-60, pak nebyl žalobě přiznán odkladný účinek (o žalobě samotné dosud rozhodnuto nebylo). Otec žalobce tedy již v době vydání rozhodnutí žalovaného dne 2. 10. 2018 nebyl osobou „oprávněně pobývajícím na území členského státu“, neboť již neměl status žadatele o mezinárodní ochranu.

37. Na základě žalobcových tvrzení a předložených listin nelze dle názoru krajského soudu učinit závěr o tom, že se u žalobce jedná o stav obzvláště závažného duševního onemocnění a že jeho přemístění do Německa sebou nese skutečné a prokázané riziko značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu. Ze žádné lékařské zprávy nevyplývá ani to, že se žalobce neobejde bez cizí pomoci, tedy že by byl bezpodmínečně závislý na péči další osoby. Zdravotní potíže žalobce, co do jejich závažnosti a možných důsledků, tedy nelze podřadit ani pod článek 16 Dublinského nařízení (a to i z dalšího důvodu, kdy otec žalobce není osobou oprávněně pobývajícím na území členského státu - viz shora), ani pod čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Za této situace je možno uzavřít, že postup žalovaného byl v souladu s nařízením Dublin III.
38. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobce sice trpí psychickými problémy, se kterými se léčí, tato skutečnost však nebrání jeho přemístění do Německa, neboť mu tam bude poskytnuta adekvátní zdravotní péče (již i v minulosti byla poskytována) a nehrozí mu žádné nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a k zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu.
39. Pro úplnost nutno dodat, že v postupu žalovaného nelze shledat ani rozpor s postuláty vytýčenými v preambuli Dublinského nařízení, žalobce v tomto směru konkrétně poukazoval na bod 14 této preambule. Správní orgán je sice povinen i při posuzování své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vzít v potaz důvody hodné zvláštního zřetele uvedené v žádosti, aby mohl posoudit, zda je dán důvod k aplikaci diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 větě první citovaného nařízení, které upravuje oprávnění členského státu rozhodnout se posoudit žádost namísto státu příslušného podle kritérií nařízení. Jak však vyplývá ze shora popsaného průběhu správního řízení, žádné důvody hodné zvláštního zřetele v daném případě žalobcem uvedeny nebyly. Pokud tedy žalovaný diskrečního oprávnění dle čl. 17 Dublinského nařízení nevyužil, rozhodně se nejedná o postup nezákonný.
40. Nelze přisvědčit ani názoru žalobce, že dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, podle kterého je příslušný ten členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu jako první, měla být určena Česká republika, neboť zde žalobce požádal o mezinárodní ochranu již v roce 2014. Jak totiž sám dále uvedl, tato jeho žádost byla již tehdy vyřízena (tak, že mu byla do 5. 8. 2016 udělena doplňková ochrana). V nyní projednávané věci tedy nejde o situaci, kterou upravuje nařízení Dublin III, jehož smyslem je zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem.

V. Závěr a náklady řízení

41. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval v posuzovaném případě v souladu s platnou právní úpravou. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činností vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. ledna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně